

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 15

La sessió es reprèn a ***. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, la secretària primera, els secretaris segon i tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general en funcions i el lletrat major / la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions, el lletrat major, la lletrada [nom i cognoms] i el lletrat [nom i cognoms].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern/

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bona tarda a tothom. A continuació, té la paraula el senyor Xavier García Albiol, president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Remor de veus.)

Silenci, si us plau.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, diputats, diputades. Ayer los miembros..., los diputados del Partido Popular de Cataluña escuchamos con mucha atención su intervención, y, señor Puigdemont, le tenemos que reconocer que ayer usted no decepcionó a sus seguidores. Es la verdad. Ayer usted tuvo esa capacidad que han demostrado a lo largo del último año de poder crear nuevos relatos, de poder crear nuevos episodios como si se tratara de aquellas series de

televisión que duran meses y meses y meses, y que cuando la atención del espectador va decayendo necesitan crear alicientes nuevos para recuperar la atención que han perdido.

Ayer, después de escucharlo durante esa hora y un poco..., y unos minutos más que utilizó, le tengo que reconocer que tuvo la capacidad de crear un nuevo elemento, de crear una nueva atención; como le digo, única y exclusivamente para todas aquellas personas que le siguen, para toda aquella parroquia que está de acuerdo en los postulados que usted defiende. Lo que ocurre, que escuchando su intervención y las réplicas que ha realizado en el día de hoy, le tengo que decir que ha quedado bastante evidente que el presidente de la Generalitat, que el presidente de Cataluña ha abandonado la razón en la política para dedicarse a una actividad irracional basada exclusivamente en excitar los sentimientos de una parte de la población.

Usted ayer se nos presentó aquí de una manera muy solemne a pedirnos no la confianza del Parlament, sino a pagar, y se lo digo de manera muy clara, señor Puigdemont, una penitencia a sus socios de la CUP. La cuestión de confianza es un mecanismo que se creó para situaciones excepcionales, un mecanismo para cuando se producen crisis de gobierno. Ningún gobierno, ni de la Unión Europea, ni de ninguna democracia avanzada, tiene la ocurrencia de convocar una cuestión de confianza diferida, una cuestión de confianza a cuatro meses vista. Convocar una cuestión de confianza forma parte de ese relato que le acabo de explicar que ustedes necesariamente necesitan tener creado para intentar mantener y para intentar tener tensada a una parte de la población. Por tanto, para nosotros, sin lugar a dudas, la cuestión de confianza que ustedes presentaron ayer en este Pleno es un episodio más del esperpento en que se ha convertido la política catalana gracias a ustedes.

Esta cuestión de confianza que estamos celebrando, que se celebró ayer y que estamos celebrando en el día de hoy, es una gran farsa de los partidos políticos independentistas, que no saben cómo gobernar –y, después, me referiré– y no tienen soluciones reales a los problemas reales que tienen, que tenemos los catalanes.

Ayer, durante su intervención, señor Puigdemont, usted afirmó: «Busco una cadena de confianza.» Es más, lo dijo en plural: «Busco unas cadenas de

confianza.» Usted lo señaló de esa manera. Y mi pregunta, señor Puigdemont, es: ¿para qué nos pide, usted, la confianza? ¿Para proclamar o para realizar un referéndum pactado? ¿Para realizar un referéndum no pactado? ¿Para llevar a cabo un referéndum unilateral de independencia? ¿Para llevar a cabo una declaración unilateral de independencia?

Con sinceridad, les tengo que decir que ni ustedes lo saben. Ayer, usted, no explicó, contrariamente a lo que aquí se ha dicho, por parte de algunos de los diputados que han intervenido esta mañana, ayer, usted, aquí no explicó su hoja de ruta. Y, usted, ayer no explicó su hoja de ruta porque no la tiene. La improvisación en la acción de gobierno es absoluta. Pasan de la ruptura declarada en este Parlament el pasado día 9 de noviembre –utilizando su terminología: ruptura en este Parlament– a retroceder a la casilla de salida para pedir un referéndum. Señor Puigdemont, usted es el director de un gran circo. Y lo peor: hoy está utilizando a Cataluña para ponerla al servicio de la CUP.

Usted, como presidente de la Generalitat, igual que el señor Artur Mas, pasará a la historia, pero pasará a la historia por dividir a la sociedad catalana, por ser el presidente solo de una parte de los catalanes, por ser el presidente de esos 2 millones de catalanes que creen en la independencia, pero que deja de lado a esos 5 millones de hombres y mujeres, que también nos sentimos catalanes pero también nos sentimos españoles, cada uno con sus matizaciones y cada uno, pues, con sus sentimientos concretos, a nosotros nos deja de lado porque no participamos de su aventura.

Hoy usted ganará esta cuestión de confianza pero quien pierde somos los catalanes. Algunos dicen que le tiene secuestrado la CUP. No es cierto. Señor Puigdemont, usted es de la CUP. (*Rialles.*) Usted, señor Puigdemont, es de la CUP. (*Aplaudiments.*) Usted, señor Puigdemont, piensa, siente y actúa como la CUP. Y, ¿sabe qué le voy a decir? Que se va a demostrar, dentro de algunas horas, que está solo. Se va a poner en evidencia que es incapaz de poder entenderse con nadie. El gran problema que tenemos los catalanes es que hay un presidente de la Generalitat que no se puede entender con el resto de los partidos políticos. Es un problema para usted, pero también es un problema para los catalanes.

Sus únicos aliados, como le señalaba, son los diputados y las diputadas de la CUP. (*L'orador mostra a la cambra un full amb una imatge.*) Estos, señor Puigdemont, son sus únicos aliados. Estos y el señor Otegi. Los del mechero y la gasolina. (*Alguns aplaudiments.*) Estos son los únicos aliados. Estos, los que provocan el quemar banderas de dos países de la Unión Europea y de la propia Unión Europea, son los únicos, señor Puigdemont, que hoy le van a dar la confianza a usted. Esto, como le digo, es un problema para usted pero, especialmente, es un problema para Cataluña. Como dice el refrán: «Dime con quinen andas y te diré quien eres.» Por no tener, señor Puigdemont, no tiene el apoyo ni del Partido Nacionalista Vasco.

No se ha preguntado, señor Puigdemont, y, especialmente, los diputados de Convergència..., bueno, ya no son diputados de Convergencia..., tampoc són diputats del Partit Demòcrata Català, tampoc sembla que siguin diputats del Partit Demòcrata Català Europeu. Difícilment podran construir un país si no són capaços de poder tindre un nom com a partit polític, és complicat, eh?, això, és complicat. (*Alguns aplaudiments.*) Difícilment podem tirar endavant un país si no som capaços de tindre el nom com a partit polític. Però, li deia..., señor Puigdemont, ¿usted no se ha preguntado cómo es posible que dos partidos que hasta no hace mucho eran similares, Partido Nacionalista Vasco y Convergència Democràtica de Catalunya, uno: el Partido Nacionalista Vasco, que ha renunciado a la ruptura, va avanzando electoralmente; y Convergència Democràtica de Catalunya, que ha renunciado a la moderación y ha apostado por la radicalidad, va camino de la intrascendencia? ¿No se lo ha preguntado, señor Puigdemont? ¿No se lo han preguntado, señores y señoras de Convergència?

Senyor Puigdemont, jo li voldria preguntar..., i m'agradaria que a la seva rèplica em contestés de forma concreta: quin tipus de societat pretén construir amb els que volen carregar-se la democràcia lliberal? Quin tipus de societat pretén que hi hagi a Catalunya amb els que es declaren anticapitalistes i antisistema, amb els que volen construir la república bolivariana de Catalunya? Els seus companys de viatge, senyor Puigdemont, ens volen fora de la Unió Europea. Podem repassar, mirem el programa de la CUP, mirem el programa dels seus socis de Govern, mirem el programa d'aquells que són els únics que previsiblement li donaran suport, vegem

quina és la seva doctrina. «La CUP» –llegeixo textualment– «Crida Constituent rebutja formar part de la Unió Europea, de l'euro i de l'euroexèrcit.»

En matèria econòmica la CUP diu, i literalment..., i especialment ho assenyalava l'ideòleg d'aquesta formació política, el senyor Busqueta, en matèria econòmica deia..., va admetre que preveu un escenari de *corralito* en una Catalunya independent que deixi de pagar el deute, que consideren il·legítim, i, si no, auguren cinc dècades d'austeritat; pensen que aquesta situació de tensió i conflicte, com la que s'ha donat a Grècia, podria ser probable. Això no ho diu ningú del Partit Popular, això ho diu l'ideòleg en matèria econòmica de la CUP i es pot trobar en el diari *Ara* el dia 18 del IX del 2015.

Si parlem de política internacional, que també, doncs, ha sortit al llarg d'aquest debat, i especialment estic segur que li interessarà al Senyor Romeva, el programa electoral de la CUP diu de manera molt clara: «Mirarem d'establir com a prioritats de la nostra solidaritat internacional..., en els següents països» –atenció, les prioritats; les prioritats de la CUP, les prioritats dels socis de Govern del senyor Puigdemont– «Veneçuela, Cuba, països de l'Alba, el Sàhara (*remor de veus*), Palestina...

La presidenta

Si us plau.

Xavier García Albiol

...Kurdistan i Euskal Herria.» Aquestes són les prioritats en matèria de política internacional. No, senyor Puigdemont, no faci així amb el cap. Agafi el programa dels seus socis i ho mira.

I en matèria de política social, atenció, atenció... al dato. La CUP aposta perquè el model familiar dels seus socis de tenir fills en família converteix les persones en més conservadores. El que no explica la CUP és en què converteix les persones quan són criades per la tribu. Això no ho explica. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Però els seus socis de Govern sí que tenen un model de societat molt concret i amb aquests són els que vostè pretén anar de la mà i portar Catalunya no sabem cap a on.

És evident que amb aquests companys de viatge, senyor Puigdemont, no es pot construir res. Però la culpa, i li ho dic amb tota sinceritat i amb tota serietat, no és de la CUP, que són com són. La culpa és *de vostès*. La culpa és de les elits convergents que a poc a poc han renunciat a defensar una centralitat política –se’n recorden, del pal de paller?– i un model de societat lliberal per vendre’s al Govern de la CUP.

Això és el que són els veritaders responsables. Avui, i parlant del prestigi de les institucions, vostè està posant el futur del Govern en mans dels que cremen les banderes de dos països de dues democràcies. Aquest acord que vostè aconseguirà aquesta tarda molt probablement és un cop letal que dóna a la institució de la presidència de la Generalitat. Miri, ara fa un

Fitxer 16

any es van inventar un plebiscit, i després es van inventar que l’havien guanyat. En un any, sempre ha estat el mateix: més nacionalisme, menys Europa, recerca d’un enemic exterior, ruptura política. Els sona, tota aquesta música? Volen separar Catalunya de la resta d’Espanya, i d’Europa. Però ni tenen –i és important– base legal, ni tenen suport internacional, ni tenen base jurídica; per tant, si us plau, no ens facin perdre més el temps.

Però vostès –i és la veritat i ho hem vist al llarg del dia d’ahir, ho hem vist al llarg del dia d’avui– segueixen *erre que erre*. Senyor Puigdemont, que no ho veu?, no se n’ha adonat, encara? Aquest procés de ruptura no trencarà Espanya, però aconseguirà acabar amb tot el que toca. Que no veu que està dividint la societat catalana? Vostè acostuma a parlar en nom de tots els catalans, i, si us plau, li demano que cada vegada que parla en nom de tots els catalans, tingui la prudència, perquè està menyspreant aquells que no pensem com vostè, a més de la meitat de la població catalana. A l’igual que..., jo o la resta de partits polítics no ens atrevim a parlar en nom de tota la societat catalana, li demanaria a vostè i als seus companys de grup parlamentari, i als seus socis, que no ho facin, perquè estan menystenint la meitat de la població de Catalunya.

La seva acció de govern al llarg d’aquests anys ha estat centrada en l’apologia de la desobediència, fer apologia constantment de desobediència per posar les bases

de la inestabilitat política i social a Catalunya. Amb quina autoritat, senyor Puigdemont, pot demanar als ciutadans de Catalunya que paguin, per exemple, les seves multes, que respectin la propietat privada, la propietat dels altres, o que compleixin els contractes, si vostè és el primer que se'ls està saltant.

Buscar culpables. Tenen el costum, i darrerament d'una manera molt més pronunciada, de, quan no els surten les coses, buscar la culpa en els tercers. La culpa de tot la té Espanya i la té el Govern central. Aquest any vostès passaran a la història, no per fer..., per no fer re, per la paràlisi absoluta de la Generalitat de Catalunya, i per dissimular la mala gestió en la ficció del procés i culpar, com li dic, absolutament de tota la inacció del seu Govern, el Govern central i la resta d'Espanya.

Constantment s'estan queixant de tot. Viuen còmodes en la queixa. És més, els agrada la queixa. La queixa és l'excusa de la seva incompetència. I li ho dic ben clar, senyor Puigdemont: l'enemic de Catalunya no és Espanya, l'enemic de Catalunya és la seva incompetència i la seva idea irrealitzable d'una ruptura. Aquest sí que és l'enemic de debò que té Espanya.

Per cert, i una pregunta: què els va passar en la celebració de la Diada a Nova York? Quanta gent de rellevància va anar a l'acte? Per què no van deixar que la premsa prengués imatges? És que els americans també són anticatalans? (*Rialles.*) Qui, a Europa...

La presidenta

Si us plau.

Xavier García Albiol

Qui, a Europa, ha mostrat solidaritat davant de la seva reclamació, senyor president? Ningú. Bé, sí: el cònsol honorari de Letònia a Barcelona. És l'únic –que ja no és cònsol honorari (*rialles*)–; l'únic. És l'única autoritat internacional que ha mostrat suport al procés independentista que està encapçalant el senyor Puigdemont. Ni el president del Parlament Europeu, ni el president de la Comissió Europea, ni el president del Consell d'Europa. És que ja no tan sols els americans, sinó que també les autoritats europees, també, són anticatalanes? Ja no és que estigui aïllat amb la resta d'Espanya, és que està aïllat, senyor Puigdemont, amb la resta del món.

Vostè ha dit que es dedicarà a preparar estructures d'estat per, el mes de juliol, poder entrar a la Unió Europea en totes condicions. Aquesta afirmació, a part de ser una provocació, és un insult a la intel·ligència de les persones que tenen mínims coneixements de com funcionen les institucions europees. Se li ha dit per activa i per passiva que una Catalunya independent es quedaria fora de la Unió Europea. A qui més volen enredar? Ja no és que es dediquin a confondre o a intentar ocultar la realitat a aquells que no són independentistes, és que ho fan amb els seus propis seguidors; persones, moltes d'elles, de bona fe.

Per tant, li demanaria que es dediqués a prioritzar el que de debò preocupa la majoria dels catalans; perquè vostès, aquest procés l'han convertit en un *modus vivendi*. És una manera de mantenir-se en el poder, és una forma de vida; però és una forma de vida, i els ho haig de dir, molt poc saludable, perquè per mantenir-se necessita el victimisme i la confrontació.

I cada dia és més evident, senyores i senyors diputats, que com més desconnectem els catalans del seu muntatge independentista, com més desconnectem els catalans de l'anomenat «procés» més llenya al foc han de tirar i més declaracions de desconexió han d'aprovar.

Però si és que ahir no era capaç ni de coordinar les xifres, senyor Puigdemont. Primer es parlava que els independentistes són 2 milions; al cap de deu minuts ens va dir que no eren 2 milions, que eren 2 milions i mig –2 milions i mig. O sigui, deixi de dividir, deixi de separar entre bons i mals catalans. Escolti'm, els 2 milions, els 2 milions i mig –els que vostè vulgui– de catalans independentistes mereixen el mateix respecte que els 5 milions de catalans que no ho som –els 5 milions de catalans que no ho som–; perquè si a Catalunya som 7 milions, i n'hi han 2 milions que són independentistes, n'hi han 5 milions que no ho són. (*Remor de veus i aplaudiments.*) N'hi han 5 milions. Vamos..., és que és... Ja no és una qüestió que no sàpiguen..., ja no és una qüestió que no sàpiguen dret internacional, o de la Unió Europea, és que és una qüestió de matemàtica. (*Remor de veus.*) Set menys dos són cinc.

La presidenta

Si us plau, els demano silenci.

Xavier García Albiol

Set menys dos són cinc. (*Forta remor de veus.*) Sí. No. No, senyor Puigdemont? (*Aplaudiments.*)

Mentre vostè es dirigeix, senyor Puigdemont... (*Pausa.*) Els deia que mentre vostès es dirigeixen cap a un camí que va enlloc, aquesta situació genera dubtes i temors als inversors i als emprenedors, i els donaré un exemple, els donaré algunes xifres. Aquest any les inversions estrangeres a Catalunya s'han desplomat un 58 per cent, mentre que a la resta d'Espanya han pujat un 32. I si parlem d'eficiència en la gestió, per exemple en polítiques socials, i els dono dades oficials, i per exemple agafem el pressupost no financer de la Generalitat i el dividim per la població, dóna que cada habitant de Catalunya disposa de 4.100 euros per poder disposar, teòricament; o sigui, 4.100 euros *per capita*. Això significa la tercera renda *per capita* de disponibilitat més alta de tot Espanya. A l'hora d'aplicar, a l'hora de disposar aquesta renda en polítiques socials, som la quarta comunitat amb la renda *per capita* més alta en política social..., ai, la quarta renda més alta per ciutadà, i som la 13 en despesa social per habitant. Aquesta és una realitat, senyor Junqueras, no em miri així. O sigui, despesa no financera dividida per la població, *per capita*, 4.100 euros; o sigui, a l'hora de disposar-la en política social, només gasta..., estem situats en el número 13 del conjunt d'Espanya. Això ja posa en evidència –això ja posa en evidència– quines són les seves prioritats.

O, per exemple, podem parlar del suport a la infància, senyor Puigdemont i senyor Junqueras. Mentre que la Unió Europea destina un 2,2 del producte interior brut, i a Espanya es destina un 1,4 a polítiques de suport a la infància, al cas de Catalunya només es destina el 0,9 per cent del producte interior brut en aquestes polítiques. Per què d'això no n'ha parlat, el senyor Puigdemont, aquests dies?

O de la creació de llocs de treball. Des de l'any 2011 a Catalunya han marxat 4.700 empreses a altres comunitats de la resta d'Espanya, i un nombre important de les que es dediquen a qüestions relacionades amb el teixit empresarial estan canviant el seu domicili social a la capital d'Espanya. Per què no en parlem d'això? Per què no ens expliquen quins són els motius? Mentre a tota la Unió Europea, o gairebé a tot el món civilitzat, els debats giren a l'entorn de la competitivitat, de l'ocupació, de la recuperació de les polítiques de suport a la família, dels reptes a una societat envellida o una qualitat d'educació, a Catalunya anem parlant del procés.

I així hem anat passant el temps fins arribar a la culminació del gran fracàs del seu Govern, que ha estat, durant aquest any, els pressupostos fallits. El nyap dels pressupostos fallits resumeixen el que ha estat aquest primer any de legislatura: ineficàcia i infantil submissió a la CUP. Vostès han ensopegat un altre cop amb els seus socis, però en lloc de buscar alternatives insisteixen a deixar Catalunya en mans dels radicals.

Jo ja entenc, senyor Puigdemont, que amb el Partit Popular vostè no en vulgui saber re; ho entenc perfectament, doncs, perquè nosaltres som un partit amb unes idees molt clares i molt fermes. Ara, home, podria reflexionar, perquè, per exemple, el Partit Socialista, gairebé cada setmana li està fent uns oferiments per poder governar amb vostè, inclús estan disposats absolutament a tot per poder fer fora el Partit Popular, i avui a la intervenció del senyor Iceta ho hem pogut veure perfectament, o inclús Ciutadans, la seva líder, se li ha ofert, la senyora Arrimadas, per acompanyar-lo a reclamar, a exigir al Govern d'Espanya. Sembla que últimament Ciutadans juga o practica aquella equidistància entre el separatisme, eh?, i els que, doncs, bé, defensem una Catalunya forta amb al resta d'Espanya. *(Aplaudiments.)* Sí; sí, sí; aplaudeixin, aplaudeixin. I sobretot quan Ciutadans –i sobretot quan Ciutadans– assenyala, i jo crec que amb això estarà vostè prou satisfet, que a Catalunya li cal una solució política, deia la senyora Arrimadas.

Des del Partit Popular creiem que a Catalunya no li cal una solució política, perquè Catalunya no està en conflicte amb la resta d'Espanya. El que fa falta a Catalunya és un govern que governi bé i un govern que es dediqui a prioritzar el que de debò interessa en el conjunt dels ciutadans i dels catalans *(aplaudiments)*. No hi ha cap conflicte polític a Catalunya.

Fa una setmana el senyor Artur Mas deia en un mitjà de comunicació, l'anterior president de la Generalitat, que el sobiranisme ha d'aprofitar el terreny abonat de la falta d'un govern central. Jo aquí li demanaria, senyor Iceta, que –més enllà de la situació, doncs, que vostès en aquests moments estan tenint dins del Partit Socialista– reflexionin sobre aquesta qüestió: si no tenir govern o tindre un govern en funcions, com el que estem vivint en aquests moments, és el que més necessita Espanya. És evident que aquells que aposten per la fractura entre Catalunya i la resta d'Espanya..., com deia el senyor Artur Mas, és l'escenari idíl·lic. Per tant, li demanaria que, més enllà de resoldre, doncs, la situació que vostès estan vivint

d'una vegada per totes desbloquegin la governabilitat que es necessària en el Govern central.

Ahir també ens va treure, senyor Puigdemont, un nou conill del barret, una nova genialitat, una nova ocurrència, com li deia abans, per tenir el personal distret: referèndum pactat o referèndum. Doncs, bé, senyor Puigdemont, ni vostè ni ningú a Catalunya convocarà un referèndum il·legal. (*Remor de veus.*) M'ha entès bé? Oi, que m'ha entès bé? Ni vostè ni ningú convocarà un referèndum il·legal a Catalunya.

El que vostè ha de fer és, les reclamacions o les demandes que tingui i que s'ajustin a l'estat de dret, presentar-les amb una modificació o una reforma de la Constitució. I aquelles demandes per reclamacions que vostè tingui, basades legítimament amb la seva forma de pensar, però que s'ajustin a la legalitat vigent, podrà seure a negociar-les, a parlar-les, a discutir-les amb el Govern d'Espanya; però ni vostè –ni vostè– ni ningú convocarà un referèndum il·legal per separar Catalunya de la resta d'Espanya a Catalunya.

Vol parlar de finançament? Parlarem de

Fitxer 17

finançament. Vol parlar de cultura? Parlarem de cultura. Vol parlar d'un acord d'inversions? Parlarem d'un acord d'inversions. Volen parlar del reconeixement de la realitat actual de Catalunya? Escolti, parlarem de la realitat actual de Catalunya, però ha de ser sota una proposta possibilista que tingui encaix legal i que es pugui discutir.

Senyor Puigdemont –vaig finalitzant–, nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, apostem per recuperar el debat real sobre els problemes i les necessitats que tenen una part o la majoria de la societat catalana, un debat real dels problemes dels carrers, dels problemes dels barris, a on els problemes dels ciutadans sigui el més important i que estigui per sobre de la nació, on els problemes dels veïns siguin la prioritat per sobre de la bandera estelada. Davant del conflicte que vostè ens està plantejant, que ens va plantejar ahir al matí, la nostra aposta és treballar per sumar en lloc de dividir, integrar en comptes de separar, avançar en lloc de retrocedir.

Avui, senyor Puigdemont, vostè guanyarà la qüestió de confiança, però la seva victòria serà la derrota de Catalunya; la derrota de Catalunya que aposta per la moderació, la centralitat i l'acord. El «sí» de la CUP a la seva qüestió de confiança és la derrota de la Catalunya que suma davant de la que divideix i de la que resta, és la que vostè ha escollit i és la seva responsabilitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García Albiol. Per a respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé; bona tarda, senyora presidenta. Senyor Albiol, vostè diu que no vaig decebre ningú i em reconeix una habilitat per generar una certa tensió narrativa, però automàticament ja ha elaborat un seguit, un reguitzell de desqualificacions que, diguem-ne, mereixen com a mínim que jo li retregui com a mínim algunes de les afirmacions que ha dit. D'entrada, perquè considera que jo no m'adreço a tots els catalans. Això és mentida –això és mentida. Jo no parlo en nom de tots els catalans, però jo faig política per a tots els catalans –per a tots. I espero que quan el senyor Rajoy parla dels espanyols no pensi que ens està representant els que no estem d'acord amb el seu projecte, però sí que espero que faci política, cosa que no fa per al conjunt de contribuents espanyols que som a l'Estat espanyol, encara.

Per tant, sobre aquesta idea li diré alguna de les coses que jo vaig esmentar ahir i sobre les quals al debat de política general hi serem més explícits, però que tenen a veure directament amb la nostra obsessió per protegir i defensar els interessos dels catalans. Fixi's, vostè em parlava del model de finançament. Com vol que creguem que pensen fer res quan l'1 de gener de l'any que ve farà tres anys que està caducat? I han tingut majoria absoluta en el Parlament, quan tocava, per reformar-lo, i no serà que gent del seu mateix partit no els ho hagi demanat. Em pot dir exactament per quina raó el sistema de finançament que ara diu que és una cosa que es pot posar sobre la taula i que es pot negociar en tots aquests tres

anys vostès no l'han actualitzat? Doncs, perquè no els importa la gent –no els importa.

Vostè sap, i abans ha fet un rànquing sobre capacitat de generació de recursos i distribució de polítiques, després, sap que Catalunya és la tercera que més recursos genera i que és la penúltima en recursos reals rebuts? Sap que l'estat del benestar d'altres comunitats autònomes es finança en part amb els diners del catalans, que per la seva banda veuen com els seus serveis no poden ser finançats completament? Sap que cada any, des de l'any 1986, el 8 per cent de la riquesa total del país se'n va i no torna, dels 7 milions i mig de catalans? Sap què vol dir, això? Que cada any, allò que se'n va i no torna equival a tota la despesa de Salut, Ensenyament, benestar i Famílies d'aquest Govern; cada any. Això és preocupar-se només per la independència? Això és defensar els interessos dels catalans, quan vostès tenen responsabilitats de govern amb un estat que exactament tolera i fomenta aquest tipus de desigualtats?

Miri, i quan hem intentat resoldre aquesta manca de recursos, alguns dels quals previstos en normatives, hem intentat posar impostos, quina ha estat la seva resposta? Bloqueig. L'impost dels dipòsits bancaris, l'impost sobre l'energia nuclear, l'impost sobre les telecomunicacions, l'impost sobre els pisos buits... Em pot dir quina ha estat l'actitud del Govern espanyol davant de l'intent, legítim, d'aquest Govern per intentar recaptar més diners allà on els pot recaptar, per intentar fer front a les necessitats de la gent de Catalunya? Per què ho hem fet, això? Perquè ens interessa la gent.

Per tant, li demano que quan vostè parli de si ens centrem més o menys en una cosa, retengui aquestes xifres. Retengui, per exemple, els 3.710 milions d'euros – 3.700 milions d'euros– pendents de pagar de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Li recordo els 532 milions d'euros que no traspassa, del deute acumulat, amb els Mossos d'Esquadra. Li recordo, i ja ho he fet, l'incompliment del compromís de finançar la Llei de la dependència: 18 per cent del 50 per cent que hauria d'estar finançant. I li recordo –i li recordo... *(Pausa.)* Jo els he escoltat molt pacientment *(veus de fons)* quan el senyor Albiol estava fent ús de la paraula, i els demano que facin, com a mínim, el mateix, no és molt demanar. Ja sé que potser a vostès els genera un esforç extraordinari, això d'escoltar l'altre, però els demano si us plau que, com a mínim, ja que jo els he escoltat pacientment i atentament,

vostès facin exactament el mateix. No els agrada sentir-ho? Ja ho sé, però els ho repeteixo.

Miri, sap què ens costen els interessos del FLA? Sap què ens ha costat en finançament del FLA perquè ens donin diners que són dels catalans? Sap què ha costat? 1.900 milions d'euros en interessos; 1.900 milions d'euros entre el 2012 i el 2015, set vegades el pla de xoc social. Entre el 2012 i el 2015 la Generalitat ha pagat en concepte d'interessos a l'Estat espanyol més de 1.900 milions d'euros. Potser els sembla que és una xifra que ens la podem permetre. A mi no m'ho sembla. Perquè, sap què passa? Que aquesta xifra, de poder-ne disposar, perquè així està organitzat el sistema, diguem-ne, de l'Estat de les autonomies, aquí aniria directament –directament– a la gent que ho té més..., necessitada, que té més necessitat.

I vostès, en canvi, ens retreuen que fem, en el marc de les nostres competències, tots els esforços, per exemple, per aconseguir la internacionalització de la nostra economia. Algunes xifres que li aclariré..., algunes xifres perquè tinguin clar de què estem parlant. La inversió bruta estrangera productiva, el primer semestre del 2016, ha estat efectivament d'un 59,5 menys que el mateix període 2015, moment, per cert, en què es va produir un rècord. Però en el conjunt de l'Estat ha baixat un 28,7, fins als 6.715 milions, i a Espanya, sense Catalunya, ha baixat un 16,8. És a dir, que la velocitat de l'evolució de la inversió estrangera provoca que les dades del primer semestre 2016 no siguin concloents, però que hi ha tota la possibilitat que al final de l'any l'efecte, diguem-ne, distorsionador d'aquestes dades es corregeixi.

En aquest sentit, deixi'm dir-li que la inversió bruta estrangera el 2015, i és quan s'han de contemplar les dades, al final de l'exercici, va créixer un 57,8 per cent – 57,8 per cent al final del 2015. Veurem, tanmateix, quina és la inversió estrangera que es produeix al final del 2016, però li diré algunes dades que el poden orientar cap a on anem.

Exportacions, juliol del 16. Les exportacions catalanes han baixat, però han baixat menys del que ha estat el context europeu, i han baixat menys del que ha estat la realitat de l'Estat espanyol, i en termes acumulats gener-juliol han crescut, cosa que no es pot dir –cosa que no es pot dir– del context europeu i de l'Estat espanyol.

En termes de clima empresarial, deixi'm dir-li també unes altres dades. Catalunya lidera la constitució de societats mercantils. Només entre el gener i l'agost del 2016, se n'han creat més de 16.000, és a dir, un 22 per cent del total de l'Estat. En aquest mateix període, se n'han dissolt 1.621, un 10,5 per cent menys que en el període similar del 2015, i només representa un 10 per cent de les empreses del total de l'Estat. És a dir, se'n crea un 22 per cent del total de l'Estat i se'n dissol un 10 per cent del total de l'Estat. No hi ha fuga d'empreses a Catalunya. De Catalunya van sortir 949 empreses, entre el juliol 2015, juny 2016. Sí, però és una xifra inferior a la sortida d'empreses de Madrid pel mateix període, exactament, 988. És a dir, que marxen més empreses de Madrid, en volum absolut i en proporció, que a Catalunya.

Això és una fuga d'empreses? En tot cas, si és una fuga d'empreses es deu referir a les que es deuen produir a Madrid. I deixi'm recordar-li també, en aquest sentit, per confirmar el bon clima empresarial i de confiança que genera l'economia catalana, el mateix que recordava el seu Govern, el Govern del Partit Popular, amb una nota d'aquest mes de setembre mateix, que l'economia catalana està tirant del carro i que, evidentment, no hi ha ni rastre d'aquest fantasma que vostès diuen que recorre els consells d'administració de les empreses, que se'n diu «procés», que espanta les inversions. Més aviat, el que arriba, senyor Albiol, el que arriba és una gran preocupació per la incertesa política espanyola, que això sí que frena inversions, i que això sí que impedeix que es creïn llocs de treball.

Vostè diu que el mecanisme de la qüestió de confiança és, en fi, un mecanisme, diguem-ne..., una farsa. Ha parlat de farsa, d'irracionalitat, d'esperpent..., en fi, de tot un seguit d'adjectius que em fa l'efecte que no són els més recomanables, almenys si es volen fer des de la centralitat i des de la moderació. Miri, aquesta «farsa» que diu vostè, aquest director d'un gran circ, que diu que sóc jo..., resulta que es fa en un parlament escollit democràticament, on hi ha una majoria de diputats, com tots els parlaments del món, que pren decisions. Bé, tots els parlaments, no; hi ha un parlament en què això no pot passar, que és l'espanyol, que, en aquests moments, no pot haver-hi ni qüestió de confiança, ni cap tipus de control parlamentari al Govern, ni tan sols cap tipus de, fins i tot, comissió d'investigació, pel que sembla. Això no passa a l'Estat espanyol.

I, per tant, si vostè creu que el que passa aquí, al Parlament de Catalunya, de manera molt poc respectuosa, és un circ, li demanaria exactament quin qualificatiu li mereix el que està passant, en aquests moments, a l'Estat espanyol, des del mes de gener, d'ençà que aquest Govern va començar a funcionar.

(Aplaudiments.)

Vostè diu que jo no..., en fi, ja està bé això de parlar pels 2 milions, 2 milions i mig..., ho vaig explicar ahir, els partidaris d'un referèndum, 2 milions i mig a favor..., 2 milions a favor de la independència, i que, per tant, que hi ha els 5 restants... Home, escolti'm, aquests 5 restants..., hi ha els nostres fills i filles, hi ha molta gent que no té edat de votar, hi ha molta gent que... Per què, vostè, presumeix que els 5 milions de gent que no han anat a votar, per les raons que siguin, perquè s'han abstingut o perquè no tenen edat, tots 5 milions estan contra la independència de Catalunya? Sap quanta gent hi ha explícitament en contra de la independència de Catalunya? El 39 per cent –el 39 per cent. Exactament, aquesta és la xifra. I sap quanta gent, davant d'aquest 39 per cent que està en contra explícita de la independència de Catalunya, quanta gent hi ha a favor explícitament de la independència? Un 48 per cent.

Faci números i veurà quina és la majoria i quina és la minoria. I, en aquest cas, crec que les xifres són d'una rotunditat que vostès no poden negar per més que intentin, cada vegada, confondre la gent, pensant que són 2 milions contra 5. En aquests 5, hi ha moltíssima –moltíssima, moltíssima– gent. Per exemple, gent que, avui, en aquests moments, deu estar naixent en algun dels nostres hospitals públics de referència d'aquest país.

(Aplaudiments.)

Vostè diu que..., vostè..., espero que, els diputats i diputades de la CUP no s'ho agafin malament, al dir-me que jo sóc de la CUP. Espero que no i espero que hi vegin les diferències, si vostè no les aprecia. Però ja sé per què ho diu això, jo ja sé per què ho diu. Vostè ho diu per desacreditar les possibilitats d'acords amb qualsevol

Fitxer 18

força política. I deu pensar vostè que hi ha diputats de primera i diputats de segona. I diu pensar vostè que hi ha votants de primera i votants de segona. I deu pensar vostè que hi ha grups més legitimats a arribar a acords que uns altres. I, en tot cas, el que vostè té dret a jutjar no és la intencionalitat o la qualitat democràtica del vot que es disposa en una força política, el que té dret a jutjar és els pactes a què s'arriba i per a què serveixen i si realment serveixen per a aquesta col·lecció d'«infundis» que vostè acaba de descriure amb relació al model social que jo defenso, perquè em sembla que és ben clar i ben nítid, entre altres coses perquè ja tinc uns quants anys i he pogut demostrar quin model social defenso, amb el que és la realitat dels pactes de governabilitat i dels pactes que permeten que aquest Govern tiri endavant.

Vostè, això, crec, vaja, fins i tot, que s'ho hauria de revisar, perquè diu: «Estem sols, som incapaços d'arribar a acords» perquè deu considerar que arribar a acords amb un altre grup parlamentari, doncs..., en aquest cas amb la CUP, si és que hi arribem, no és de rebut. Exactament, em pot dir quins acords parlamentaris s'estan produint en el Congrés espanyol? Me pot dir quins? No van poder evitar segones eleccions! Van fer un ridícul monumental. Estan a punt de fer un altre ridícul monumental. No estan teixint cap tipus de complicitat sòlida. Fins i tot..., fa poca estona acaba fins i tot d'ofendre els que fins ara eren els seus socis de coalició, gent que suposo que d'aquí a pocs dies els anirà a demanar el suport per veure si el poden ajudar a investir president el senyor Rajoy. A partir d'avui, del que acaba de dir, segurament no li serà tan senzill. Però vostès no estan en condicions d'explicar a un Govern que té majoria i que s'ha investit amb majoria absoluta d'aquest Parlament i que se sotmet a la confiança d'aquest Parlament lliçons sobre la capacitat d'arribar a acords.

Aquí arribem a acords, arribem a acords amb gent discrepant, que aquesta és la gràcia de la democràcia, perquè posar-nos d'acord amb la gent que pensem el mateix, diguem-ne que és relativament senzill, i això és el que fa fort el sistema polític català, amb un contrast clamorós –clamorós– amb el sistema polític espanyol. És més: no ens hi volem semblar, a aquell sistema. I farem tants esforços com calgui i pactarem amb tothom, i l'obertura del pacte és absolutament

a tothom d'aquesta cambra, per intentar continuar defensant els interessos dels nostres ciutadans.

Sobre la política internacional, que a vostè tant li preocupa, sobre el que fa Catalunya, deixi'm explicar-li, exactament, amb què es gasta els diners la política espanyola amb relació a aquest àmbit. Ho dic perquè, molt frívolament, vostès ens acusen de malbaratar i de dir que si només tenim interès a tenir relacions amb..., no sé quins països ha dit. Escolti'm, fa quatre dies, la darrera delegació que s'ha obert és la de Portugal, que vostè convindrà amb mi que no és pas un país ni exòtic, ni llunyà, ni amb el qual no tinguem, per altra banda, necessitat d'establir bons lligams; lligams comercials, econòmics, socials. L'última és aquesta; no és Veneçuela, és aquesta.

I, per cert, parlant de Cuba. Escolti'm, que són els americans qui hi han anat primer. No som nosaltres. Li sembla que estan equivocats, els americans, en anar a Cuba? Li sembla que és un error intentar establir relacions comercials i empresarials amb Cuba? Deu ser l'únic que ho pensa, perquè cregui'm que m'he entrevistat amb uns quants empresaris catalans que estan entusiasmats per anar-hi i que ens demanen que hi anem i que els acompanyem. Vostè creu que ho hem de deixar de fer, això? Eh, que no?

Doncs, escolti'm, a l'hora de parlar dels esforços que fa aquest Govern per internacionalitzar la nostra economia, sigui un punt més ponderat, sobretot perquè, ja ho deu saber, el ministre Margallo, que es caracteritza sempre per parlar de Catalunya –ministre d'afers exteriors que parla de Catalunya–, cregui'm que és tot un discurs i tota una posició; ens regala, diguem-ne, titulars molt suculents sobre com es gasten els diners de tots els espanyols, comptant, per tant, els contribuents catalans, a intentar frenar el que és el compromís i l'obligació d'aquest Govern de fer tot allò que és a la seva mà, a la mà de l'aplicació de les competències de l'Estatut, per internacionalitzar, per exemple, la nostra economia o la nostra cultura.

Suposo que no el deu escandalitzar, a vostè, que es gastin, també dels catalans, 800.000 euros l'any per mantenir els locals i els jardins de l'ambaixada de París de l'exministre Wert. O que es gastin més de 550.000 euros en mobles a Tòquio. O que la residència de Rabat hagi costat 6 milions d'euros. Per cert, el que ha costat la residència de Rabat sola supera en 1,2 milions tot el que es gasta el Govern de la Generalitat de Catalunya en política exterior. Què li sembla? Això no el

ruboritza? Això no el fa pensar que potser tenen un petit problema amb la manera com vostès internacionalitzen l'Estat espanyol?, i que tenen un problema amb com nosaltres, amb menys d'aquests 6 milions d'euros que costa Rabat, fem tant de soroll que obliga el ministre Margallo a anar primer al Vaticà, després haver d'anar a l'Assemblea de les Nacions Unides, enviar dos ambaixadors plenipotenciaris a anar escampant pel món les maldats de la gent de Catalunya, que té una..., que fa un cosa *tan* perversa com és intentar *votar*.

Jo crec que els independentistes..., vostè ho ha dit, jo crec que vostè..., a veure, sé que vostè és sincer quan diu que els independentistes mereixem respecte, però molta gent al seu partit no ho creu així. No és respectar-nos quan el senyor Feijóo parla de pistoles; no ho és. No és respectar-nos quan el senyor Margallo ens compara amb els efectes d'un atemptat terrorista; no ho és. No és respectuós. Així no es va enlloc. Amb la negació de l'altre, amb, fins i tot, la criminalització de l'altre perquè pensa diferent, amb operacions Catalunya, finançades amb diners *públics* per intentar *empastifar* gent honorable i honrada no es va enlloc. (*Aplaudiments.*)

Per tant, des de..., en fi, després de... Estic d'acord amb vostè. Al final diu: «Ningú no convocarà un referèndum il·legal a Catalunya.» Té raó. Té *tota* la raó. Perquè no serà il·legal. Perquè el referèndum serà legal, com tot el que decidirem en aquest país. No hi haurà res que decidim que no passi per aquest Parlament i que després no se sotmeti al veredict de les urnes. Li sembla que és molt il·legal, això? Li sembla que és *tremendament* contra la llei, que és contra, en fi, els drets democràtics que les coses es decideixin en un Parlament escollit lliurement i que es validin a les urnes amb tots els ciutadans? Exactament on és el problema democràtic d'aquesta operació? No hi és. I, per tant, no hi haurà referèndum il·legal.

Després del que..., en fi, del que ha dit avui aquí, tampoc s'estranyarà que no hi hagi..., en fi, que hi hagi una certa sintonia amb molts de grups, més enllà del nostre, a intentar fer fora el Partit Popular del Govern de l'Estat. No és cap animadversió personal, però cregui que després de sentir-lo avui a vostè aquí, em sembla que l'espectre de gent que desitjaria que el Partit Popular deixés el Govern de l'Estat espanyol avui s'ha incrementat una mica més.

Moltes gràcies. Bona tarda.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyor president, després de veure la seva rèplica ja he vist que la meva intervenció, a diferència de la de la senyora Arrimadas, no li ha agradat. Ni s'ha sentit cordialment contestat.

Però, bé, escolti'm, vostè ha utilitzat una sèrie d'arguments..., jo he anat apuntant com he pogut, però no ha contestat a temes que, per nosaltres, sí que creiem que per una part de la societat catalana també són importants. No ens ha contestat aquest acord, aquest pacte amb la CUP, el que li permetrà que vostè segueixi sent president de la Generalitat, a canvi de què és. A canvi d'un referèndum tant sí com sí..., a canvi de què és, perquè els representants de la CUP diuen que..., bé, que sí, que el referèndum està molt bé, però que hi han d'haver més coses. Vostè, això, no ens ho ha explicat.

Parlant del referèndum, que aquest és un referèndum... O sigui, que no es celebrarà un referèndum, i ja li he afirmat en la meva intervenció, li ho torno a repetir, un referèndum il·legal a Catalunya ja pot tindre l'absoluta seguretat... Però és que, a part, a vostè, senyor Puigdemont, no li interessa, aquest referèndum. Perquè un company seu de bancada, un company seu del seu grup, el senyor Bel, que està aquí, deia fa uns dies que fer un referèndum és repetir el 9-N però en patètic. I no he estat jo el que li estic dient que aquest referèndum és *patètic*, qui li ha dit que és *patètic* per escrit és el senyor Germà Bel. I jo li demanaria que, de tant en tant, vostè escolti també els seus companys de grup. Com va haver-hi un altre..., vostè al matí i ara ha fet referència al president de Galícia, el senyor Feijóo. El senyor Feijóo..., escolti'm, el senyor Feijóo no compara amb les pistoles ni el procés a Catalunya, ni re (*remor de veus*), no ho compara. I miri si no ho compara –i miri si no ho compara–, que un conseller del seu Govern, la nit electoral va dir que a Galícia i al País Basc, que havia guanyat l'estabilitat i la moderació i que havíem..., més o menys venia a dir, no ho tinc apuntat, a veure si aquí preniem nota.

Escolti, la centralitat, la moderació, suposo que a mi no fa falta que me la recordi, se l'ha de recordar vostè, se l'ha de recordar... Jo crec que el tuit que va fer el seu company d'executiu, el seu conseller, anava expressament per a vostè i per a tots els seus companys de grup. Per tant, els demanaria, els demanaria de debò, doncs, que fessin una reflexió.

Anem a veure, que el Partit Popular no sempre encerta? És cert. És cert que nosaltres no som perfectes però, home, intentem resoldre els problemes; intentem no crear dificultats; intentem no afegir més dubtes en un moment que és profundament convuls. I quan vostè ha fet referències al que està passant al Govern d'Espanya li he de dir que té tota la raó; al Govern d'Espanya, al Congrés dels Diputats, a la política nacional..., té tota la raó, és lamentable el que està passant. Per això jo he fet un prec al senyor Iceta perquè entre tots siguem capaços de desbloquejar aquesta situació de bloqueig polític que s'està vivint.

Però, miri, encara sent una situació lamentable de bloqueig polític que s'està provocant en el Govern d'Espanya per part d'alguns, escolti, com a mínim hi ha un govern que governa. Com a mínim hi ha un govern que té pressupostos! Senyor Puigdemont, és que vostès porten un any amb el procés i no té ni tan sols els pressupostos aprovats. (*Aplaudiments.*) No té ni els pressupostos aprovats.

Per tant, no és la veu més autoritzada per donar lliçons ni d'estabilitat, ni de la forma de governar. Però si ahir se li va escapar en la seva primera intervenció! Va dir: «Déu n'hi do el que ha passat al llarg d'aquest any.» Però si és que és que té raó en això, en això té raó, la hi dono. Escolti'm, ha estat un serial d'aventures, eh? (*Veus de fons.*) No, de debò, un serial d'aventures, un serial d'aventures, començant, doncs, els en feia referència, que no ha estat capaç amb aquells que van signar un acord de poder aprovar ni tan sols els primers pressupostos d'aquesta legislatura.

No tinc cap tipus de dubte, li ho he de dir, que dintre d'unes setmanes vostè presentarà uns pressupostos i, aquests pressupostos, els seus socis de la CUP els aprovaran. Ho dic perquè ahir ho assenyalava. Home, vostè deia: «O pressupostos o eleccions.» Home, si els pressupostos han de ser els pressupostos de la CUP, nosaltres li he de dir amb molta sinceritat que apostem per la segona opció, apostem per les eleccions, eh?

I després vostè ha fet bastantes referències, no les he pogut agafar totes, amb relació a política econòmica i amb relació a política internacional. Que el Govern d'Espanya inverteix en política internacional i en política diplomàtica? Clar que sí, perquè forma part de les seves competències pròpies, com un estat, i s'han de mantenir en ambaixades i s'han de mantenir edificis a l'exterior amb condicions. Sap el que no és presentable? Eh? Que la Generalitat de Catalunya es gastí 1 milió d'euros cada any amb una oficina a Brussel·les, eh?, perquè té..., teòricament teníem un representant de la Generalitat davant de la Unió Europea, i que aquest representant de la Generalitat davant de la Unió Europea resulta que ara ha sortit una sentència que diu que no existeix, eh?, que és il·legal. I aquí vostès es gasten 1 milió d'euros cada any.

Nosaltres, que volem que es faci política exterior..., clar que sí que volem que es faci política exterior, però per ajudar les empreses de Catalunya, per ajudar a exportar, per ajudar a donar a conèixer la nostra cultura, per ajudar a conèixer Catalunya com a tal, el que no volem és que es vagin obrint ambaixades, bé, que no són ambaixades, oficines com si fossin ambaixades per intentar..., i això no ho amaguen –no ho amaguen–, per intentar, doncs, crear determinats punts en el conjunt d'Europa i a la resta del món des d'un punt de vista estratègic

Fitxer 19

per donar a conèixer el procés independentista o per donar a conèixer l'aventura de la ruptura que vostès estan duent a terme a Catalunya. Això és el que nosaltres no volem ni hi donem suport.

Amb relació..., ha parlat de xifres econòmiques, ha parlat d'algunes..., d'inversions. Jo ja li he dit el que li havia de dir. Miri, si vostè s'agafa l'any 2015, diu: «No, l'any 2015 va haver-hi més inversió exterior a Catalunya que a la resta.» Bé, jo el que li agafo és aquest any –aquest any–, i durant aquest any la inversió a Catalunya ha caigut a les xifres que jo li he dit, i a la resta d'Espanya ha augmentat, i això és una dada objectiva. És cert que falten dos mesos, però en el que portem d'any aquesta és la xifra, i la inversió a Catalunya, senyor Puigdemont, lamentablement, la inversió estrangera a Catalunya, lamentablement per a tots, està baixant.

Que les empreses de Catalunya, amb les dificultats, estan tirant endavant? Home, doncs, és una cosa que ens n'alegrem tots, però, miri, estan tirant endavant malgrat vostès, malgrat les traves que posen a les empreses, malgrat la inestabilitat política, jurídica, institucional que estan provocant. Senyor Puigdemont, potser vostè sí que en coneix, però jo no conec cap empresari ni cap emprenedor – no en conec cap, presenti-me'n un; un dia em diu: «Xavi, vine aquí, que et presentaré un empresari»– que digui que aquest procés d'inestabilitat política que s'està vivint a Catalunya li encanta, li està provocant un augment de vendes espectacular.» Com no siguin aquests que es dediquen a fabricar estelades per a vostès, i les samarretes aquestes del punt, que segurament a aquests els hi va bé –els hi va bé, eh?–; però, a la resta d'empresaris normals, jo no en conec cap que digui que aquesta situació d'inestabilitat política que s'està vivint a Catalunya els vagi fantàstic. Escolti, malgrat vostès les empreses de Catalunya estan tirant endavant, i això és l'important.

I a mi em sembla una tremenda deslleialtat que vostè critiqui el Govern d'Espanya, per exemple, amb els ajuts del Fons de liquiditat autonòmic, amb el FLA; em sembla tremendament injust. Escolti'm, des de l'any 2012 –des de l'any 2012– fins al dia d'avui el Govern d'Espanya ha fet arribar al Govern de la Generalitat 60.000 milions d'euros; ho repeteixo: 60.000 milions d'euros. I en els darrers anys, quan la situació econòmica dels comptes públics de l'Estat s'ha pogut equilibrar, s'ha aplicat un interès zero per al finançament d'aquests diners; interès zero. I si no els sembla bé, perquè es queixen que hi han molts interessos, el que ha de fer és anar-se'n al banc a demanar diners, a veure si li donen més barat.

Sap quin és el seu problema? Que si se'n va al banc no li prestaran diners? (*Veus de fons.*) Així m'agrada, que no pot; m'ho està reconeixent. El senyor Puigdemont m'està reconeixent que no poden anar al banc. Qui és el que no pot anar al banc? Aquell que no el fien. I per què no el fien? Doncs, perquè no veuen que tingui capacitat de poder gestionar els diners de forma correcta. Per tant... (*Remor de veus.*) Sí, senyors de la CUP, no... Ja sé que volen defensar molt el senyor Puigdemont, però no em diguin que no, que és que sí. (*Remor de veus.*)

Escoltin-me, que no poden anar al mercat bancari perquè no els fien per una situació econòmica, doncs, que ara, tampoc, no entrarem a detallar. Però és important ressaltar-ho: el Govern d'Espanya, en el moment que ha pogut equilibrar

els comptes, ha aplicat un interès zero al Fons de liquiditat autonòmic, i això –i això–, senyor Junqueras, oi que és així? –oi que és així? (*Veus de fons.*) Aquest últim any... Quin tipus d'interès li van aplicar l'any 2015? Quin tipus d'interès li van aplicar en el 2015? (*Remor de veus.*)

La presidenta

És un diàleg?

Xavier García Albiol

Bé. Per tant, diu: «Només un any.» Bé.

La presidenta

Fem un diàleg?

Xavier García Albiol

Bé, ja és més que el que ha dit el senyor Puigdemont –ja és més del que ha dit el senyor Puigdemont–, no?; per tant, amb aquesta informació anem bé.

I també els avanço una cosa –que jo estic segur que vostès, com a representants de la sobirania de Catalunya els semblarà molt bé, igual que a nosaltres–: a partir de l'any que ve, a partir de l'any 2017, senyor Puigdemont i senyor Junqueras, els catalans ja no pagarem l'impost de... Ara m'he perdut. (*Rialles.*) A partir de l'any... (*Veus de fons.*) No, és que tinc moltes notes. A partir de l'any... Senyor Puigdemont, jo estic segur que vostè i el senyor Junqueras estaran molt contents perquè a partir...

La presidenta

Si us plau.

Xavier García Albiol

...de l'any 2017 els catalans, gràcies al Govern d'Espanya, ja no pagarem l'impost de patrimoni. Rebran una bonificació del cent per cent. Jo crec que aquesta és una molt bona notícia (*remor de veus*), crec que és una notícia... El conseller... (*Persisteix la remor de veus.*) El conseller de Justícia s'ha quedat amb la boca oberta escoltant-me. (*Remor de veus i rialles.*) Ja es pot quedar amb la boca oberta el conseller de Justícia, que a partir de l'any 2017 els catalans, gràcies al Govern d'Espanya, deixarem de pagar, perquè el Govern d'Espanya bonificarà

amb el cent per cent l'impost de patrimoni. (*Remor de veus.*) No, no, no em parli de l'IVA, li estic parlant de l'impost de patrimoni, que a Catalunya...

La presidenta

Si us plau.

Xavier García Albiol

...és on paguem més, els catalans, eh? A Catalunya és on paguem més els impost... (*Remor de veus.*) Sí, clar...

La presidenta

Si us plau.

Xavier García Albiol

...i a tot Europa. (*Veus de fons.*) Em deixa parlar?

La presidenta

No fem un diàleg.

Xavier García Albiol

Em deixa parlar? Bé. D'acord. Aleshores, per tant, jo crec que aquesta és una bona..., bé, és una bona notícia.

I ha fet referència també el senyor Puigdemont a una qüestió que, home, demostra... Abans deia, doncs, que havíem tingut una actitud, em sembla, amb el tema, per exemple, del FLA, que no era lleial; aquí demostra mala fe. El que li diré, sota el meu punt de vista, amb tots els respectes, demostra mala fe. Que vostè digui, senyor Puigdemont... –que vostè ha estat alcalde de Girona i, per tant, ha governat en l'anterior legislatura un ajuntament, com ho he fet jo, i, per tant, sap perfectament quina era la situació econòmica en què estaven les administracions públiques–, que vostè digui que el Govern d'Espanya, en l'anterior legislatura, no ha volgut seure a negociar un nou model de finançament és una tremenda injustícia. Ha dit que sí, que han passat tres anys i que el Govern d'Espanya no ha volgut seure a parlar del nou model de finançament. Això és mala fe, senyor Puigdemont; és mala fe.

I li diré per què és mala fe: perquè vostè sap perfectament que la situació de les finances públiques a totes les administracions –algunes millor i altres pitjor, però

especialment les del Govern central—, quan el Govern del Partit Popular va arribar al Govern d'Espanya, eren catastròfiques. Espanya era un país que estava a punt de ser intervingut per la Unió Europea. Vostè creu que amb aquest escenari, davant de la pitjor crisi econòmica dels darrers setanta anys, quan no hi havien diners gairebé per pagar pensionistes, quan no es podien pagar els proveïdors, quan no hi havia liquiditat, en aquell moment és el moment de seure a parlar d'un nou model de finançament per a les comunitats autònomes? Vostè creu que aquell és el moment? Amb sinceritat, a mi em sembla un acte de mala fe i em sembla un acte de ganes de desinformar.

Per què no és valent, senyor Puigdemont? Per què no accepta la proposta sincera que li he fet? Li he dit: «Ara que l'estabilitat econòmica ha arribat en termes generals a les nostres administracions, ara que la recaptació està augmentant, ara és el moment d'anar a parlar d'un nou sistema de finançament.» Nosaltres volem parlar d'un nou sistema de finançament, ara que la situació econòmica és millor que fa quatre, cinc o sis anys. Sigui valent, presenti una proposta d'un nou model de sistema de finançament; discutim-lo. El Govern d'Espanya seurà amb vostè, seurà amb el senyor Junqueras, com ja ho fa el nou Govern d'Espanya cada cop que el senyor Junqueras ha demanat tindre una reunió. I si vostè ho sol·licita i es presenta amb una proposta de nou model de finançament, una proposta, com li he dit, de reforma constitucional, ens seurem a parlar.

Però per a això necessita valentia, i per a això necessita treure's, d'una vegada per totes, determinades companyies, determinats socis, que no són bons per a Catalunya. Vostè rigui –vostè rigui. Miri, el somriure que vostè està fent, la majoria de catalans, independentment de la ideologia que puguem tindre, quan es parla de política catalana i quan es parla de qui està donant suport al Govern de Catalunya, li puc garantir que no..., se li gela el somriure –se li gela el somriure—, perquè Catalunya, amb el que és, amb el, sobretot, que ha estat, que estigui en mans, que estigui condicionada per un partit antisistema com els seus companys de viatge, això produeix molt poca gràcia. A vostè li farà molt de riure, però la immensa majoria de la part de la societat catalana li produeix molt poca gràcia.

I una última qüestió. Diu... Vostè em deia a mi que jo he criticat molt la CUP, els seus companys de viatge, perquè jo no vull que pactin amb la resta de partits. Ben al contrari, senyor Puigdemont, però si és que li ho estic dient. I miri si sóc sincer

que li dic: jo ja entenc que amb nosaltres no vulgui pactar, perquè nosaltres tenim unes idees i uns plantejaments molt fermes, Nosaltres, doncs, amb el tema independentista, evidentment, no coincidirem, però el PSC li està fent oferiments dia sí, dia també. Ciutadans ha dit que vol parlar amb vostè i que vol anar amb vostè a Madrid a reclamar no sé què al Govern central, al Govern d'Espanya. A Catalunya Sí que es Pot també, doncs, es té tota la predisposició. Escolti, no l'acompanyem nosaltres, però miri si té –si té– companys de viatge que estan disposats a anar de la mà de vostè i del seu grup polític. Com a mínim, escolti'ls.

Avui he vist unes declaracions, aquest migdia mentre estava dinant, on la representant, la senyora Gabriel, estava dient, estava assenyalant, que ja estan parlant amb el senyor Junqueras dels pressupostos, que ja han tingut reunions per parlar del tema dels pressupostos, ha dit ella. Escolti'm, vostès no han trucat a ningú del Partit Popular per parlar de pressupostos. Jo no sé si han trucat a la resta de partits. Al Partit Popular no ens ha trucat per parlar de pressupostos. *(Veus de fons.)* Sí que vull que el truqui, perquè jo crec que és bo. Senyor Junqueras, perquè jo crec que és bo –perquè jo crec que és bo. Per tant... *(Veus de fons.)* Efectivament, però com que jo no sóc el que presenta els pressupostos jo no el puc trucar a vostè perquè vingui a seure a parlar dels pressupostos. *(Veus de fons.)* Ha de ser vostè. No... Senyor Junqueras, sempre que vostè ha volgut parlar amb el ministre d'Hisenda vostè sempre ha parlat amb el ministre d'Hisenda. *(Veus de fons.)* I no em faci parlar. *(Remor de veus i aplaudiments.)* Vostè sempre que ha volgut parlar amb el ministre d'Hisenda, ha parlat amb el ministre d'Hisenda. *(Veus de fons.)* Evidentment, però si aquí el que no vol seure, que no presenta els pressupostos...

La presidenta

Si us plau, no fem diàleg.

Xavier García Albiol

...és vostè. *(Veus de fons.)* Bé, escolti'm...

La presidenta

Els prego que no facin diàleg, si us plau.

Xavier García Albiol

És que, clar, el senyor Junqueras, com que el senyor Puigdemont no el deixa parlar, doncs, necessita... *(Remor de veus.)* Quan pot o li donen una excusa, necessita fer... Jo ja ho entenc –jo ja ho entenc.

Però els deia –els deia–: escolti'm, senyor Puigdemont, presenti una proposta, presenti una reforma de la Constitució, intenti arribar a acords amb la resta de formacions polítiques, perquè, com li he dit en la meva intervenció, ens sembla que la companyia que vostè ha escollit, ens sembla que els companys de viatge que ha escollit, seran els que li donaran avui el seu vot de confiança, però són la pitjor opció per als catalans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García Albiol. Té la paraula el president. *(El president de la Generalitat renuncia a fer ús de la paraula.)* No? *(Pausa.)*